

היזל בריד

"עוף מפה," אמר האיש. "לא מחלקים פה סוכריות ולא מראים קופים."
"כבר ראיתי את הקופים," אמר.

"יופי לך," אמר האיש. "עוף מפה."

"יש לי חמש-עשרה סנט," אמר. "מה־כִּפְתָךְ לְכִנִּיסְתִּי לראות חצי מזה?" זה משהו עם בית-שימוש, חשב. גברים בבית-שימוש. אחר כך חשב, אולי זה איש ואשה בבית-שימוש. היא לא תרצה אותי בפנים. "יש לי חמש-עשרה סנט," אמר. "זה כבר אחרי החצי," אמר האיש כשהוא מנופף בכובע הקש שלו. "תיקח ת'רגליים־שֶׁךְ מפה."

"אז זה צריך לעלות חמש-עשרה סנט," אמר הייז.

"סִתְּלֵךְ," אמר האיש.

"יש שמה כושון?" שאל הייז. "הם עושים משהו לכושון?"

האיש נרכן מעמדתו ופניו המיובשים התכווצו במבט נוקב. "מאיפה בא לך הרעיון הזה?" אמר.

"אני לא יודע," אמר הייז.

"בן כמה אתה?" שאל האיש.

"שתים-עשרה," אמר הייז. הוא היה בן עשר.

"תביא ת'חֶמְשָׁה," אמר האיש, "ו'כִּנְס פנימה."

הוא שילשל את הכסף בעד האשנב ונדחק להיכנס לפני שייגמר. הוא עבר דרך יריעת האוהל ובפנים היה אוהל נוסף והוא עבר דרכו. הוא לא ראה אלא את גבות הגברים. טיפס על ספסל והביט מעל לראשיהם. הם הביטו מטה לעבר מקום נמוך ובו מוטל משהו לבן, מתפתל קצת, בתוך תיבה מרופדת בד שחור. לרגע חשב כי היתה זו חיה שעורה הופשט מעליה ואז ראה כי זו אשה. היא היתה שמנה ופניה היו כשל אשה רגילה, מלבד שומה אחת בזווית פיה, שזזה כשהאשה חייכה, ועוד אחת בצד.

"אם אחת כזאת היתה באה עם כל ארון," אמר אביו ממקומו באחת השורות

הראשונות, "הייתי מוכן ללכת לפני הזמן שלי."

הייז זיהה את הקול בלי להסתכל. הוא השתלשל מטה מן הספסל ונדחק לצאת מן האוהל. הוא זחל מתחת ליריעה הצרדית של האוהל החיצוני משום שלא רצה להיתקל בכרוז. הוא טיפס לירכתיה של משאית והתיישב בפניה הרחוקה. בחוץ רעש היריד בצלצול פָּחִי.

אמו עמדה ליד גיגית הרחצה בחצר והתבוננה בו בעת שהגיע הביתה. היא לבשה שחורים כל הזמן, ושמלותיה היו ארוכות יותר משמלותיהן של נשים אחרות. היא ניצבה שם זקופה, התבוננה בו. הוא פנה ונעמד מאחורי עץ ויצא משדה הראייה שלה, אבל בתוך כמה רגעים הרגיש בה, עוקבת אחריו במבטה מבעד לעץ. הוא שב וראה את המקום הנמוך ואת הארון ואשה רזה בתוך הארון שהיתה ארוכה מכדי להיכנס. ראשה הזדקק למעלה בקצה וברכיה הורמו כדי להתאים אותה לארון. פניה היו בצורת צלב ושערה נמתח בצמוד לראשה. הוא נצמד לעץ, וחיכה. היא עזבה את גיגית הרחצה והתקרבה אליו עם מקל. היא אמרה, "מה ראית?"

"מה ראית?" אמרה.

"מה ראית," אמרה, מתמידה באותה נעימה כל הזמן. היא היכתה אותו על רגליו במקל, אבל הוא היה כמו חלק מן העץ. "ישו מת בשביל לגאול אותך," אמרה.

"אף־פם לא ביקשתי ממנו," הפטיר.

היא לא היכתה אותו פעם נוספת אך עמדה והתבוננה בו, חתומת־שפתיים, והוא שכח את אשמת האוהל מפני אשמה חסרת־שם ועקורה ממקום שהיתה בתוכו. כעבור רגע השליכה את המקל הלאה ממנה ופנתה בחזרה לגיגית הרחצה, עודה חתומת־שפתיים.

למחרת נטל את נעליו בחשאי אל היער. הוא לא נעל אותן אלא במועדי הדרשות ובחורף. הוציא אותן מן הקופסה וריפד את קרקעיתן באבנים ובסלעים קטנים ואז נעל אותן. הוא הידק אותן לכפות רגליו והלך בהן ביער למרחק שידע להעריכו כמייל אחד, עד שהגיע לפלג, ואז התיישב וחלץ את הנעליים וחילץ את כפות רגליו בחול הרטוב. הוא חשב, עכשיו הוא בטח מרוצה. דבר לא קרה. לו נפלה אבן, היה רואה בכך אות. לאחר זמן־מה חילץ את כפות רגליו מן החול והניח להן להתייבש, ואז שב ונעל את הנעליים כשהסלעים עדיין בתוכן ופנה לחזור והלך מחצית המייל לפני שחלץ אותן.

פרק מתוך הרומאן "דם טוב"

מאנגלית עורד וולקשטיין